

Sygn. akt VII Ua 40/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Włodzimierz Czechowicz (spr.)

SO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 lutego 2014 r. w W.

sprawy z wniosku B. N.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę B. N.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 sierpnia 2013 roku sygn. akt VI U 58/13

oddala apelację.

Sygn. akt VII Ua 40/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2013 r. w Warszawie odwołania B. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 31 stycznia 2013 r., znak: (...)/2013 oddalił odwołanie.

B. N. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 31 stycznia 2012 r. odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 17 grudnia 2012 r. W uzasadnieniu odwołujący się wskazał, że decyzja nie jest zgodna ze stanem faktycznym, bowiem stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny: odwołujący się B. N. był niezdolny do pracy z powodu choroby w okresie od 18 czerwca 2012 r. do 16 grudnia 2012 r. i otrzymał z tego tytułu zasiłek chorobowy. Okres zasiłkowy zakończył się z dniem 16 grudnia 2012 r. Odwołujący się cierpiał na dolegliwości bólowe kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego.

W dniu 17 grudnia 2012 r. odwołujący się złożył wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. W toku postępowania został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, a następnie do Komisji Lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 24 stycznia 2013 r. uznała odwołującego się za zdolnego do pracy.

Decyzją z dnia 31 stycznia 2012 r. organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego za okres od dnia 17 grudnia 2012 r.

Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego neurochirurga celem ustalenia czy odwołujący się był nadal niezdolny do pracy po dniu 16 grudnia 2012 r. jeśli tak to przez jaki okres, a w przypadku odpowiedzi twierdzącej czy dalsze leczenie lub rehabilitacja odwołującego się rokowały odzyskanie zdolności do pracy.

Na podstawie opinii biegłego sądowego neurochirurga z dnia 29 maja 2013 r. Sąd Rejonowy ustalił, że stan zdrowia odwołującego się uległ poprawie po leczeniu usprawniającym kolejnego zaostrzenia choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa w odcinku lędźwiowo-krzyżowym. Po przeprowadzeniu badania neurologicznego stwierdzone u odwołującego się zmiany nie powodowały takiego upośledzenia funkcji kręgosłupa, które byłoby przyczyną uznania długotrwałej niezdolności do pracy. W ocenie tej biegły sądowy uwzględnił kwalifikacje zawodowe odwołującego się. Zdaniem biegłego w razie nasilenia dolegliwości odwołujący się może doraźnie korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i być poddany leczeniu farmakologicznemu i usprawniającemu. Opinia biegłego była zgodna z opinią lekarza orzecznika ZUS i Komisji lekarskiej.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy i aktach rentowych B. N..

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy doszedł do wniosku, że odwołanie jako nieuzasadnione nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd powołał się na Ustawę z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 r. nr 77, poz 512 ze zm.) regulującą kwestię uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Zgodnie z art. 18 ust. 1 tej ustawy – świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy.

Sąd podkreślił, że rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie wymagało wiedzy specjalistycznej i zbadania odwołującego się, dlatego też Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego neurochirurga w celu zweryfikowania stanu zdrowia odwołującego się i prawidłowości orzeczenia w tym zakresie komisji lekarskiej ZUS.

Sąd Rejonowy powołał się na opinię biegłego neurochirurga, który w opinii z dnia 29 maja 2013 r. wskazał, że po leczeniu usprawniającym kolejne zaostrzenie choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa w odcinku lędźwiowo – krzyżowym stan zdrowia uległ poprawie. Zmiany chorobowe stwierdzone u odwołującego się zdaniem biegłego nie powodowały takiego upośledzenia funkcji kręgosłupa, które byłoby przyczyną uznania długotrwałej niezdolności do pracy. Odwołujący się po dniu 16 grudnia 2012 r. stał się zdolny do pracy, a zatem orzeczenie komisji lekarskiej ZUS jest zasadne. Zdaniem Sądu opinia biegłego była wszechstronna i kompletna. Biegły kompleksowo odniósł się do całej sprawy i w całości ustosunkował do tezy dowodowej określonej przez Sąd. W ocenie stanu zdrowia odwołującego się po dniu 16 grudnia 2012 r. Sąd oparł się na opinii tegoż biegłego, jako że nie budziła ona wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Zdaniem Sądu opinia była wyczerpująca i wewnętrznie niesprzeczna. Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kodeksu postępowania cywilnego oddalił odwołanie.

Wyrok został zaskarżony przez B. N., który zobowiązany przez Sąd do sprecyzowania wniosków apelacyjnych wniósł o zmianę wyroku. W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił, że zarówno opinia lekarza orzecznika jak i komisji organu

rentowego była niewiarygodna, bo nie byli to lekarze o specjalności neurochirurgia, a opinia biegłego sądowego była spóźniona, bo „nikt nie jest w stanie ocenić stanu zdrowia skarżącego tuż po zakończeniu okresu zasiłku chorobowego”. Jako uzasadnienie apelacji skarżący podał nadto, że opinia lekarza neurochirurga ze Szpitala (...) jest inna od opinii lekarzy orzeczników. Nie wskazał jednak o jaką opinię chodzi, z jakiej daty i przez kogo wydaną.

Po rozpoznaniu apelacji odwołującego się Sąd Okręgowy zważył, co następuje: apelacja B. N. jako bezzasadna podlegała oddaleniu. Skarżący nie wskazał żadnych merytorycznych argumentów ani ewentualnie nowych dowodów, które pozwalałyby na zmianę zaskarżonego wyroku. Trzeba wskazać, że Sąd Okręgowy jako Sąd odwoławczy nie ma wpływu na skład komisji lekarskiej organu rentowego, nie ma też uprawnień do ustalania specjalizacji lekarza orzecznika organu rentowego, który badał skarżącego i wydał orzeczenie w dniu 10 stycznia 2013 roku ustalając brak niezdolności do pracy i brak okoliczności uzasadniających przyznanie skarżącemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Jak wynika z akt rentowych nie został wniesiony zarzut wadliwości tego orzeczenia przez Prezesa ZUS.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację doszedł do wniosku, że orzeczenie wydane przez Sąd Rejonowy odpowiada prawu, zostało bowiem wydane na podstawie opinii biegłego sądowego neurochirurga, a więc właściwej specjalności, co wynika także z uzasadnienia apelacji. Postanowieniem z dnia 2 kwietnia 2013 roku Sąd dopuścił dowód właśnie z opinii biegłego sądowego neurochirurga stosownie do informacji zawartych w odwołaniu. Odpis opinii biegłego sądowego skarżący otrzymał w dniu 26 czerwca 2013 roku, skarżący nie zgodził się z wnioskami orzeczniczymi biegłego na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2013 roku twierdząc, że w dniach 22-24 czerwca 2013 roku był hospitalizowany, po czym wypisany do domu z uwagi na poprawę to jest zmniejszenie dolegliwości bólowych. Mimo zastrzeżeń do opinii skarżący nie złożył żadnych wniosków dowodowych, nie wniósł o ewentualne powołanie innego biegłego o tej samej specjalności.

Zdaniem Sądu Okręgowego postępowanie dowodowe (oparte głównie o opinię biegłego sądowego neurochirurga) w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo, a następnie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów z zastosowaniem trafnie wskazanego przepisu art. 18 ust. 1 Ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Trzeba przy tym wskazać, że wbrew zarzutowi skarżącego o „spóźnionej opinii” biegłego sądowego Sąd Rejonowy nie miał możliwości wcześniejszej oceny stanu niezdolności do pracy, czyli po zakończeniu okresu pobierania zasiłku chorobowego. Jest to oczywiste z uwagi na datę zakończenia pobierania zasiłku, datę wydania decyzji i datę jej zaskarżenia. Jak wynika ponadto z pkt. 1 postanowienia Sądu Rejonowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z dnia 2 kwietnia 2013 roku biegły sądowy miał ustalić czy odwołujący się był nadal niezdolny do pracy po dniu 16 grudnia 2012 roku. Biegły miał do dyspozycji dokumentację lekarską, a także zaświadczenia lekarskie z dnia 19 kwietnia 2013 roku ze Szpitala (...) i z dnia 25 kwietnia 2013 roku wystawione przez neurologa G. P.. Trafnie więc ocenił Sąd Rejonowy, że opinia biegłego sądowego neurochirurga z dnia 26 kwietnia 2013 roku stanowi dowód będący podstawą dokonania ustaleń faktycznych pozwalających na rozstrzygnięcie o zasadności odwołania.

Apelacja nie zawiera zarzutów pod adresem Sądu, odnosi się w istocie do sposobu przeprowadzenia przez lekarzy organu rentowego oceny zdolności do pracy skarżącego i w nader skrótowej formie odniesienie do opinii biegłego sądowego, czemu skarżący dał już uprzednio wyraz na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2014 roku.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.